

РЕШЕНИЕ

№ 1057

гр. Бургас, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, V ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вяра Ив. Камбурова
Членове: Галя В. Белева
Димитър П. С.

при участието на секретаря Таня Н. Михова
като разгледа докладваното от Димитър П. С. Въззивно гражданско дело №
20222100501069 по описа за 2022 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 - чл.273 от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба с вх.№17671/23.05.2022 г., подадена от С. И. С. с ЕГН ***** и С. Я. С. с ЕГН *****, чрез адв. Елена Силвестърлова, със съдебен адрес гр. София, ул. „Богатица“ №20, вх. Б, ет.1, ап.5, против Решение №712 от 15.04.2022 г. по гр.д. №1965/2021 г. по описа на РС- Бургас.

С посоченото решение е признато за установено, че С. И. С. и С. Я. С. дължат на А. С. К.В. от с.П., Столична община, ***, ЕГН - *****, на основание чл.79, ал.1 вр. с чл.183 и чл.200 от ЗЗД сумата от 10600 лв., представляваща неплатена част от продажна цена на недвижим имот, съгласно договор за покупко-продажба, съдържащ се в нот. акт № 13/08.02.2018 год. на нотариус с рег. № 329 на НК, както и законната лихва върху посочената сума, начиная от 30.03.2020 год. до окончателното ѝ изплащане, за които вземания по ч.гр.д. № 1916/2020 год. на БРС са издадени заповед за незабавно изпълнение по чл.417 от ГПК и изпълнителен лист.

С посоченото решение С. И. С. и С. Я. С. са осъдени да заплатят на А. С. К.В. деловодни разноски за производството по ч.гр.д. 1916/2020 год. на БРС в размер на 1286 лв., както и за първоинстанционното - в размер на 962 лв.

С жалбата се твърди, че постановеното решение е неправилно и незаконосъобразно, като се иска отмяната му и отхвърляне на предявения от А. С. К.-В. иск като неоснователен и недоказан.

Твърди се, че има разминаване в показанията на разпитаната в първоинстанционното производство свидетелка, която е и дъщеря на ищцата, и съответно в твърденията, изложени в обстоятелствената част на исковата молба, като съдът не е отчел това разминаване.

Първоинстанционният съд не е преценил правилно доказателствената сила на

приложените от страната платежни нареждания за внесени такси по сделката, от които безспорно се установява, че таксите са заплатени от купувача И. С., който е бил записан като задължено лице в тях. От разпита на допуснатия в първоинстанционното производство свидетел се установило, че същият е предал лично на И. С. сумата за заплащане на таксите по сделката в брой. Показанията на този свидетел е следвало да бъдат изцяло кредитирани от съда, за разлика от тези на свидетелката на ищцата, като нейна дъщеря.

Сочи се, че във връзка със заплатените такси по сделката, първоинстанционният съд е направил изчисления на часа на преводите на сумите и часа на заплащане на таксите, но извода до който бил достигнал не отговаря на действителното фактическо положение. С оглед на това и предвид направените изводи на първоинстанционния съд, моли да бъде издадено съдебно удостоверение, което да послужи пред нотариус Надежда Димова, въз основа на което да бъде издаден официален документ, удостоверяващ в колко часа е изповядана процесната сделка и кой е заплатил таксите и разноските по нея – купувача или продавача.

Навежда подробни доводи в смисъл, че са налице процесуални нарушения, извършени от първоинстанционния съд при изготвяне на доклада по делото, поради което не е настъпила преклузията по чл.266, ал.1 от ГПК, на основание ал.3 от същата разпоредба.

Въвежда доводи, че по делото са приложени доказателства, които категорично и безспорно установявали извършените към ищцата плащания, които са подробно описани по размер и основание в подадената въззивна жалба. Сумата в размер на 6600 лв. не възлиза на таксите за прехвърляне ведно с таксите за банката, платени от И. С., като видно от приложените разписки по делото сумата възлиза на 5089, 45 лв.

Твърди, че в самия нотариален акт за покупко – продажба на недвижимия имот в точка II, буква А, изрично е записано, че от продажната цена на имота, предмет на сделката, сума в размер на 4000 лв. е заплатена от сина им като купувач по банков път, а продавачът я е получил преди подписването на нотариалния акт. Сочи се, че отразяването в нотариалния акт че уговорената продажна цена е платена от купувача на продавача, е изявление на участниците в нотариалното производство, което е възприето от нотариуса, и в тази част нотариалният акт се ползвал с доказателствена сила на официален свидетелстващ документ, а самите волеизявления на страните по сделката имат характера на частен документ и поради това било налице обръзващ съда формална доказателствена сила. Сочи се, че опровергаване на документа в частта на волеизявленията е ограничено по отношение на вида доказателствени средства, като цитира практика.

Излага доводи, че с обжалваното първоинстанционно решение отново се присъждали разноски на ищцата от заповедното производство, които разноски вече били присъдени, а и събрани от съдебен изпълнител, предвид което оставало неясно защо се присъждат за втори път от районния съд.

Моли се за отмяна на така постановеното решение, като неправилно и незаконосъобразно и за отхвърляне на предявения иск изцяло като неоснователен и недоказан. Претендират се разноски. Правят се доказателствени искания.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от А. С. К.В., чрез адв. Искра Онцова. Оспорва изцяло въззивната жалба, като счита последната за неоснователна, а наведените доводи за необосновани и некореспондиращи с установената по делото фактическа обстановка.

Сочи, че въззивниците е следвало да докажат твърденията си, че поетото на 08.02.2018 г. с Нотариален акт №13, том I, рег.№676, дело № 9/2018 г. на Нотариус рег.№329 НК, район на действия р.с. София, задължение от техния син И. С. за заплащане на сумата от 21 600 лв. на ищцата е било частично погасено да твърдения размер от 10 600 лв., като за целта е следвало да бъдат ангажирани доказателства за извършени плащания след датата на възникване на задължението – 08.02.2018 г., каквито напълно липсват.

Оспорва твърденията и доводите във въззивната жалба, че съдът е следвал щателно да изследва обстоятелствата колко човека и при какви конкретно обстоятелства се е изповядала

процесната сделка, както и твърденията относно заплащане на сумата от 6600 лв., преведени от банковата сметка на С. И. С. по банкова сметка на ищцата била част от продажната цена по сделката.

Счита, че по делото било установено, че до деня на нотариалното изповядване на сделката на 08.02.2018 г., ищцата в качеството си на продавач, е получила от купувача единствено сумата от 4000 лв., заплатена на три различни по размер вноски преди датата на възникване на задължението за заплащане на сумата от 21 600 лв., част от която е и претенцията от 10600 лв., предмет на настоящото производство.

Неоснователно било оплакването, че с първоинстанционното решение съдът отново е присъдил разноски от заповезното производство, като в тази връзка се позовава на тълкувателната практика на ВКС по отношение на така направеното искане.

По отношение на направеното с въззивната жалба доказателствено искане, счита, че последното следва да бъде оставено без уважение, тъй като не са налице процесуални нарушения по смисъла на нормата на чл.266, ал.3 от ГПК, като съдът е спазил изискванията за разпределение на доказателствената тежест и за изготвяне на доклада, като сочи, че исканото съдебно удостоверение не е и необходимо с оглед предмета на делото и няма да допринесе за изясняване на елементи от фактическия състав на претендираното право. По тези съображения счита, че е налице преклузия съгласно нормата на чл.266, ал.1 от ГПК.

Моли подадената въззивна жалба като неоснователна, да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Претендират се разноски. Не са заявени доказателствени искания.

Депозираната въззивна жалба е допустима - подадена е от процесуално легитимирано лице в срока по чл.259, ал.1 от ГПК срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт и отговаря на изискванията на чл.260, ал.1, т.1, т.2, т.4 и т.7 от ГПК и чл.261 от ГПК.

Бургаският окръжен съд, при служебната проверка на обжалваното решение, извършена на основание чл. 269 от ГПК, не установи съществуването на основания за нищожност или недопустимост на същото, поради което намира, че то е валидно и допустимо. След като прецени твърденията на страните, с оглед събраните по делото доказателства и разпоредби на закона, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявените пред БРС искове са с правно основание чл. 79, вр. чл. 200, ал. 1, вр. чл. 183, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 422 ГПК.

Производството пред Районен съд – Бургас е образувано по искова молба на А. С. К.В. против С. И. С. и С. Я. С., за установяване със сила на пресъдено нещо, че ответниците й дължат сумата от 10600 лв., представляваща неплатена част от продажна цена на недвижим имот, съгласно договор за покупкопродажба, съдържащ се в нот. акт № 13/08.02.2018 год. на нотариус с рег. № 329 на НК, както и законната лихва върху посочената сума, начиная от 30.03.2020 год. до окончателното й изплащане, за които вземания по ч.гр.д. № 1916/2020 год. на БРС са издадени заповед за незабавно изпълнение по чл.417 от ГПК и изпълнителен лист.

В исковата молба се твърди, че между ищцата, като продавач и наследодателя на ответниците – купувач, е сключен процесният договор за покупко – продажба на недвижим имот за цената от 195 600 лв., както и че след частични плащания от 174 000 лв., от които 4000 лв. преди сключване на договора и 170 000 лв. след това, купувачът е останал да дължи 21 600 лв. Сочи, че в заповедното производство е възразено за дължимостта на част от продажната цена, възлизаща на исковата сума, но противно на поддържаното от ответниците – длъжници, 6600 лв. са били предназначени за разходи по сделката, а останалите 4000 лв. са били платени авансово и вече били приспаднати.

Ответниците оспорват предявените искове с твърдението, че платените от сина им суми в общ размер от 400 лв. не са били капаро, като такова не било уговорено и не е плащано. По отношение на сумата от 6600 лв. се твърди, че тази сума е била преведена от С. С. по банков път в деня на сделката, но не за заплащане на такси за прехвърляне на жилището, а сумата е била част от цената, която са се ангажирали да заплатят при сключване на сделката по изрично настояване на ищцата.

Страните ангажират доказателства в подкрепа на становищата си. От събраните по делото доказателства се установява следната фактическа обстановка:

Представен е от ищцовата страна препис от нотариален акт за покупко – продажба на недвижим имот №13, том 1, рег.№676, дело №9/2018 г. от 08.02.2018 г. на нотариус Надежда Димова, с който И. С. С. закупува от А. С. К.-В. следния недвижим имот: Самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.512.271.1.127 по кадастралната карта и кадастралните регистри на град София, Столична община, област София – град, ***, улица ***, намиращ се в сграда №1, в поземлен имот с идентификатор 68134.512.271, с предназначение на самостоятелния обект „Жилище, апартамент“, брой нива – 1, с посочена в документа площ от 107, 38 кв.м., прилежащи части: мазе 21 с площ от 7, 28 кв.м., таван 21 с площ от 3, 69 кв.м., 0, 832 % идеалните части от общите части на сградата, при съседни подробно описани в нотариалния акт. Посоченият недвижим имот се продава на И. С. С. за продажна цена в размер на 195 600 лв., като за сумата е посочено, че част от нея в размер от 4000 лв. купувачът е платил по банков път, а продавачът е получил преди подписването на договора. Друга част от сумата в размер на 170 000 лв. ще се изплати със средствата по отпуснат в полза на купувача банков кредит. За останалата част от сумата в размер от 21 600 лв. е уговорено, че купувачът ще я изплати на продавача по банков път в срок до 31.07.2018 г. В нотариалния акт е посочено, че разноските по заплащане на дължимия местен данък, нотариални такси и държавни такси по изповядване на сделката и вписване на нотариалния акт в регистрите на „Служба по вписванията“ при АВ се поемат от купувача по сделката. /л.8-11 от първоистанционното производство/.

Представени са от ищцовата страна 3 броя вносни бележки. От първата е видно, че С. И. С. е внесла в полза на А. С. сумата от 2000 лв. Като основание за внасяне е записано – капаро. От втората е видно, че С. И. С. е внесла в полза на А. С. сумата от 700 лв. Като основание за внасяне е записано – хранване на сметка. От третата - че С. И. С. е внесла в полза на А. С. сумата от 6600 лв. Като основание за внасяне е записано – прехвърляне на жилище./л.12-14/

Ответниците представят копие от вносна бележка с реф.№801DCCF180390002 от 08.02.2018 г., с която С. И. С. е внесла по сметка на А. К.-В. сумата от 6600 лв., като основание за превода е записано – прехвърляне на жилище; копие от вносна бележка с реф. №801DCCF172290010 от 17.08.2017 г., с която С. И. С. е внесла по сметка на А. К.-В. сумата от 2000 лв., като основание за превода е записано – капаро; копие от вносна бележка с реф. №801DCCF173320009 от 28.11.2017 г., с която С. И. С. е внесла по сметка на А. К.-В. сумата от 700 лв., като основание за превода е записано – хранване на сметка; разписка за платена в брой сума от 1300 лв. от 11.08.2017 г. /л.65-68/.

Представени по делото са и копия от платежно нареждане с УИН 03101Д-АП-2755, видно от което Б.И.Д. е превел по сметка на Агенция по вписванията сумата от 195, 60 лв., задължено лице – И. С. С., като основание на превода е такса за вписване /л.69/; платежно нареждане с УИН 03101Д-АП-2754, видно от което Б.И.Д. е превел по сметка на Столична община сумата от 4890 лв., задължено лице – И. С. С., като основание на превода е местен данък /л.70/; платежно нареждане с УИН 03101Д-АП-2756, видно от което Б.И.Д. е превел по сметка на Агенция по вписванията сумата от 170 лв., задължено лице – И. С. С., като основание на превода е такса за вписване /л.71/. По делото е представена сметка по чл.89 от ЗННД №1000008157 от 08.02.2018 г., видно от която нотариалните такси по сделката са били в размер от 2208, 24 лв., като задължено лице за тяхното заплащане е било И. С. С..

За установяване на обстоятелствата относно основанието за превеждане на сумата от 6600 лв., от страните са ангажирани гласни доказателствени средства.

В показанията си свидетелката М.Г., без дела със страните, дъщеря на ищцата, ангажирана от същата, заявява следното:

Свидетелката е била в колата пред кантората на нотариуса при изповядване на процесната сделка. Предния ден се били разбрали майката на купувача да даде на продажката парите за разноските по прехвърлянето. Към момента преди изповядване на сделката парите не били преведени и се е притеснявала, че е нямало с какво да ги заплати. Около час стояли пред нотариуса, след това отишли в „Алианс банк“, когато майката на

купувача ги е превела. Върнали се при нотариуса и след 15-20 минути сделката била приключила. Купувачът е имал проблем със сметките и за това се разбрали майка му да ги преведа на ищцата /продавач по сделката/.

В показанията си свидетелката Ст. Г., без родство и дела със страните, ангажиран от ответниците, заявява следното:

Преговорите за процесната сделка започнали през 2017 г., а тя лично е занесла пари, не е сигурна дали за самата сделка или за нещо свързано със сделката, като това е било през м.февруари 2018 г. Чула е разговор между ответницата С. С. и сина ѝ И. С., в който последният ѝ казва, че трябва спешно да му изпрати около 5000 лв. С. С. е трябвало да събере още над 5000 лв., защото в същия ден била внесла 6600 лв. пак за същия апартамент. Свидетелката сочи, че е пътувала до София, като на 06.02.2018 или 07.02 същата година е предала на И. С. на ръка сумата от 5500 лв. Свидетелката предполага, че тези пари ги е предал за апартамента на ищцата.

Пред въззивната инстанция е допуснато и ангажирано удостоверение, издадено от нотариус Надежда Димова, в което сочи, че процесната сделка е изповядана на 08.02.2018 г. в кантората ѝ в гр. София. Не помни часа на изповядване, но принципно изповядва сделки преди или около обяд. Относно разносните нотариусът посочва, че всички извършени плащания са документирани с надлежни документи, издадени на името на И. С. С. – всички разходи по сделката се поемат от купувача. /л.33 от въззивното производство/.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните изводи:

С оглед събраните по делото доказателства и приложимите разпоредбите на закона, БОС намира въззивната жалба на С. И. С. и С. Я. С. за частично основателна.

За основателността на иска с правно основание чл. 79, вр. чл. 200, ал. 1, вр. чл. 183, ал. 1 ЗЗД, в тежест на ищеца е да докаже наличието на правоотношение между страните по валиден договор за продажба, по силата на който е изпълнил задълженията си за прехвърляне правото на собственост и предаване владението върху недвижимия имот, като за ответника е възникнало изискуемо задължение за плащане на цена в претендирания размер. В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже погасяването на дълга.

Първоинстанционният съд е приел, че ищецът е доказал всяка една от горепосочените предпоставки, като ответникът не е доказал погасяване на дълга в претендирания с претендирания в иска размер. Следва да се посочи, че по същество страните не спорят относно наличието на правоотношение между страните по валиден договор за продажба, както и за изпълнение на задълженията за прехвърляне правото на собственост и предаване владението върху недвижимия имот. Спорният момент е за дължимостта на претендираната част от цената на недвижимия имот от 10 600 лв., като въззивникът излага твърдения в насока това, че е погасил тази част от задължението.

Безспорно от представените по делото доказателства се установява, че въззивницата С. С. е превела на различни етапи сумата от 2700 лв. на ищцата, като в брой е заплатена и сумата от 1300 лв. или общо 4000 лв. /съответно на 17.08.2017 г., 28.11.2017 г. и в брой на 11.08.2017 г./ Видно от представения нотариален акт е, че е заявено, че част от продажната цена за недвижимия имот е заплатена към момента на сключване на договора в размер на 4000 лв.

Нотариалният акт представлява официален документ - съставен е от надлежно оправомощено длъжностно лице в рамките на предоставената му компетентност и по установен в закона ред. Той се ползва с доказателствена сила по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК по отношение направените пред нотариуса изявления и извършените пред и от нотариуса действия, а в случая - че е издаден от посочения нотариус, на посоченото в него време и място, в присъствието на посочените в акта лица, че са представени описаните в акта документи, че страните по сделката са направили отразените от нотариуса изявления, между които и изявлението на продавача, че е получил напълно продажната цена на имотите, правото на собственост върху които прехвърля на купувача. Нотариалният акт в частта, съдържаща изявлението на купувача, че е платил цената, респ. че същата е получена

от продавача, е частен свидетелстващ документ за знание, материализиращ удостоверителното изявление на своя издател за даден факт. Изявлението на страната по делото, когато то съдържа неизгодни за нея факти, релевантни за спорното право, има характер на признание и се явява важно доказателствено средство, което следва да бъде зачетено, като законът дава възможност на съда да преценява това признание с оглед на всички обстоятелства по делото. Когато обективизираното в документа изявление принадлежи на подписалото го лице, но това изявление не е вярно, защото не съответства на обективната действителност, документът е автентичен, но с невярно съдържание. Доказателствената тежест за опровергаване на верността на удостовереното обстоятелство за получаване на цената е на страната, която оспорва верността на направеното от нея удостоверително изявление, т. е. на страната, която твърди, че признатият от нея факт в действителност не се е осъществил /Така Решение № 70 от 11.07.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1942/2021 г., III г. о., ГК, Решение № 99 от 23.06.2014 г. на ВКС по гр. д. № 2343/2013 г., III г. о., ГК и др./.

Изложеното предпоставя за съда извод, че купувачът е заплатил сумата от 4000 лв. на въззиваемата преди сключване на процесната сделка, като тази сума е отразена в нотариалния акт в т. II, б. „А“ от същия, тоест няма как да се приеме, че тя е част от останалата дължима и незаплатена към момента на сключване на сделката сума в размер на 21 600 лв., за която е издадена и заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 от ГПК /част от която е и сумата от 10 600 лв. – предмет на настоящото дело/. По изложените съображения се налага заключението, че сумата от 4000 лв., с която въззивниците твърдят, че е погасена част от исковата претенция, е заплатена преди сключване на сделката и не съставлява част от останалата дължима продажна цена, поради което за тази сума са правилни и обосновани изводите на първоинстанционния съд.

По отношение на сумата в размер на 6600 лв. по делото не се спори, че е преведена от въззивницата С. И. С. на въззиваемата А. К.-В. на 08.02.2018 г. Спорният въпрос е основанието за превеждането на тази сума. В тази връзка по делото е представена именно вносна бележка с реф. №801DCCF180390002 от 08.02.2018 г., с която С. И. С. е внесла по сметка на А. К.-В. сумата от 6600 лв., като основанието на превода е отразено – „прехвърляне на жилище“. Първоинстанционният съд е заключил, че тази сума е за заплащане на таксите по сделката, поради което не е приел, че със сумата е заплатена част от продажната цена, останала дължима след 08.02.2018 г., поради което е уважил предявения иск изцяло.

За изясняване на основанието за плащане на посочената сума, районният съд е допуснал двама свидетели. В тази връзка и предвид възраженията на въззивниците следва да се посочи, че преценката за допустимостта на свидетелски показания за установяване на обстоятелства, различни от удостоверените като основания за плащане, посочени в платежните документи, за погасяване на установени с писмен акт парични задължения, следва да се направи от съда в зависимост от това кой е издателят на документа и фактите, които се цели да се докажат със свидетелите. Ако частният платежен документ удостоверява изгодни за издателя му факти, същият не се ползва с материална доказателствена сила. Ако частният платежен документ удостоверява неизгодни за издателя му факти, опровергаването на съдържанието му в частта за посоченото основание за плащане, попада в забраните за събиране на гласни доказателства по чл. 164, ал. 1, т. 4 и т. 6 ГПК. Свидетелски показания в посочените хипотези са допустими при твърдения за симулация и искане за разкриване и ако е представен документ, представляващ "начало на писмено доказателствено средство" съгласно чл. 165, ал. 2 ГПК, а при липса на твърдение в посочения смисъл свидетелските показания са допустими само при изрично съгласие на страните по чл. 164, ал. 2 ГПК /Така Решение № 192 от 23.01.2014 г. на ВКС по т. д. № 542/2012 г., I т. о., ТК/. В същото решение е посочено, че свидетелски показания са недопустими, доколкото основанието за плащане е елемент от съдържанието на платежния документ и установяването на друго, различно от посоченото основание, би представлявало опровергаване на съдържанието на документа,

ако същият изхожда от страната, която иска свидетелите. В този смисъл преценката относно доказателствената сила на частния документ следва да се основе от една страна на фактите, които страната, представила документа, цели да докаже в процеса и от друга - дали тези факти са изгодни или неизгодни за страната, представила документа. Съдебната практика приема, че не попадат в забраната по чл.164, ал.1, т.4 от ГПК свидетелските показания за установяване на обстоятелствата, при които е издадена разписка, удостоверяваща погасяване на установено с писмен акт парично задължение, като например време, място и др. /Така Решение № 190 от 23.01.2014 г. на ВКС по т. д. № 483/2012 г., I т. о., ТК/.

Съобразявайки всичко изложено, включително цитираната практик, показанията на св. Гавраилова се явяват допустими, а тези на св. Г. също ще се ценят от съда, съобразно всички останали по делото доказателства, доколкото не съдържат обстоятелства относно погасяване на установеното с нотариалния акт задължение към въззиваемата. В тази връзка следва да се посочи, че не следва да бъдат кредитирани показанията на св. Гавраилова, доколкото същите не са подкрепени от останалите, приети по делото доказателства. Следва да се посочи, че е налице съществено противоречие между твърденията, изложени в исковата молба, и показанията на тази свидетелка. В исковата молба се твърди, че ищцата е била придружена със съпруга си при сключване на сделката, който я е чакал в колата, което противоречи на показанията на свидетелката, която заявява, че тя е чакала майка си пред нотариуса, като не споменава да са присъствали други лица. Следва да се посочи, че показанията на свидетелката не са непосредствени, доколкото самата тя не е присъствала на сделката /по нейни собствени твърдения/, като показанията ѝ следва да бъдат оценени и през призмата на близките родствени отношения с ищцата по делото /майка – дъщеря/. Съгласно чл. 172 от ГПК показанията на роднините се преценяват от съда с оглед на всички други данни по делото, като се има предвид възможната тяхна заинтересованост. Принципно не съществува пречка показанията на посочената свидетелка да бъдат кредитирани, но при условие, че намират опора в останалия, приет по делото доказателствен материал, което условие обаче не се осъществява предвид вече посочените противоречия и обстоятелства.

По отношение на показанията на св. Г. следва да се посочи, че показанията ѝ не допринасят до съществено изясняване на спорните по делото въпроси, доколкото последната свидетелства за обстоятелства, преди сключване на процесната сделка, като няма как от показанията на тази свидетелка да се заключи какво е основанието за превеждане на сумата от 6600 лв. Свидетелката посочва, че деня преди сключване на процесната сделка е дала 5500 лв. на ръка на купувача И. С., но по делото липсват каквито и да било други доказателства в тази насока.

За изясняване на обстоятелствата, досежно изплащане на сумата от 6600 лв. на продавачката по сделката, съдът съобрази изявленията на страните в представения по делото нотариален акт, представеното удостоверение от нотариус Надежда Димова, както и платежно нареждане с УИН 03101Д-АП-2755, видно от което Б.И.Д. е превел по сметка на Агенция по вписванията сумата от 195, 60 лв., задължено лице – И. С. С., като основание на превода е такса за вписване /л.69/; платежно нареждане с УИН 03101Д-АП-2754, видно от което Б.И.Д. е превел по сметка на Столична община сумата от 4890 лв., задължено лице – И. С. С., като основание на превода е местен данък /л.70/; платежно нареждане с УИН 03101Д-АП-2756, видно от което Б.И.Д. е превел по сметка на Агенция по вписванията сумата от 170 лв., задължено лице – И. С. С., като основание на превода е такса за вписване /л.71/, сметка по чл.89 от ЗННД №1000008157 от 08.02.2018 г., видно от която нотариалните такси по сделката са били в размер от 2208, 24 лв., като задължено лице за тяхното заплащане е било И. С. С.. От всички представени писмени доказателства, се установява по категоричен начин, че И. С. С. е заплатил разносните по прехвърляне на имота. Остава недоказано твърдението на ищцата, че сумата от 6600 лв. и е била преведена за погасяване на таксите за прехвърляне на имота, още повече че последните изрично е отразено, че се понасят и са заплатени от купувача И. С.. От изложеното, за съдът се налага извода, че и

вписаното във вносната бележка основание „прехвърляне на жилище“ следва да се съотнесе именно като част от продажната цена, която е била в общ размер от 21 600 лв. и е следвало да бъде заплатена до 31.07.2018 г.

В този смисъл следва да се отмени обжалваният съдебен акт в частта, с която е прието за установено, че С. И. С., ЕГН - ***** и С. Я. С., ЕГН - *****, двамата с адрес: ***, дължат на А. С. К.В. от с.П., Столична община, ***, ЕГН - *****, на основание чл.79, ал.1 вр. с чл.183 и чл.200 от ЗЗД, за разликата над 4000 лв. до пълния размер на исковата претенция в размер от 10 600 лв., както и в частта за разноските, като искът в тази му част бъде отхвърлен като неоснователен.

По разноските:

С оглед изхода на делото пред настоящата инстанция в полза на въззивниците следва да бъдат присъдени направените разноски по делото за първоинстанционното и въззивното производство съразмерно на отхвърлената част от иска в размер на 1044, 17 лв. на основание чл.78, ал.3 от ГПК. За въззиваемата страна следва да се присъдят разноски в размер на 551, 70 лв. за първоинстанционното, както и за въззивното производство. Съобразно т.12 от Тълкувателно решение №4/2013 по тълкувателно дело №4/2013 на ОСГТК на ВКС, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл.415, ал.1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. По тези съображения за въззиваемата страна следва да се присъди и сумата от 485, 28 лв., представляващи сторените в заповедното производство разноски, съразмерно на уважената част от иска.

Мотивиран от изложеното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №712 от 15.04.2022 г. по гр.д. №1965/2021 г. по описа на РС-Бургас, **В ЧАСТТА** в която е уважен иска за сумата над 4000 лв. до сумата от 10 600 лв., както и изцяло в частта за разноските, като вместо него постановява:

ОТХВЪРЛЯ иска на А. С. К.В. от с.П., Столична община, ***, ЕГН – *****, против С. И. С., ЕГН - ***** и С. Я. С., ЕГН - *****, двамата с адрес: ***, за установяване на съществуване на вземане за сумата над 4000 лв. до 10 600 лв., представляваща неплатена част от продажна цена на недвижим имот, съгласно договор за покупко-продажба, съдържащ се в нот. акт № 13/08.02.2018 год. на нотариус с рег. № 329 на НК, както и за законната лихва върху посочената сума, начиная от 30.03.2020 год. до окончателното ѝ изплащане, за които вземания по ч.гр.д. № 1916/2020 год. на БРС са издадени заповед за незабавно изпълнение по чл.417 от ГПК и изпълнителен лист.

ОСЪЖДА С. И. С., ЕГН - ***** и С. Я. С., ЕГН - *****, двамата с адрес: ***, да заплатят на А. С. К.В. от с.П., Столична община, ***, ЕГН – *****, направените разноски в заповедното и за двете инстанции на исковото производство, съобразно уважената част от иска в общ размер от 1036, 98 лв.

ОСЪЖДА А. С. К.В. от с.П., Столична община, ***, ЕГН – *****, да заплати на С. И. С., ЕГН - ***** и С. Я. С., ЕГН – *****, направените разноски за първоинстанционното и въззивното производство, съобразно отхвърлената част от иска в общ размер от 1044, 17 лв.

ПОТВЪРЖДАВА Решение №712 от 15.04.2022 г. по гр.д. №1965/2021 г. по описа на РС-Бургас, в останалата обжалвана част.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС при условията на чл. 280 и следв. ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____